

Kun en Tjenestepige.

En Julefortælling.

Fra Engelst ved Olga.
(Fortælling.)

„Jo, Onkel har altid været venlig mod mig, og Sara med; desuden var jeg en fremmed, som stulde vinde fremmedes Kærlighed, o, jeg er bange for, at jeg selv er Styd i, at det er gaet saaledes, jeg har ikke været, som jeg burde, jeg har ikke levet som et Guds Barn, tilgiv mig, Adelsheid, tilgiv mig, jeg har dømt dig altfor hårdt.“

„Nej, det har du ikke, jeg har været uvenlig mod dig, men nu er det forbi, fra nu af vilde vi være Venner; hvor vilde jeg ønske, at du ikke tog herfra, jeg vilde gøre alt, for at Eremitagen kan blive et virkelig hjem for dig, hvis du blot vil blive; men nej, du kan ikke, naar jeg tænker paa, hvad Moder sagde i Morges.“ Adelsheids Kinder blussede af Harm; men i det samme flungede hun sine Arme om Joyce, og saaledes blev deres Venstabs tilfælde indgaaet.

„Hvor vilde jeg ønske, at jeg kunde have gjort noget for eder,“ sagde Joyce, „hvis en af jer havde været syg, vilde jeg have plejet eder baade Nat og Dag, eller hvis Onkel havde været fattig, hvor stulde jeg have arbejdet for at belønne hans Godhed imod mig; men nu ere I rige og tunne saa hvert Onkel oplyst, og jeg kan ikke paa den Maade vise, hvor gerne jeg vil gøre noget for eder.“

„Sig ikke mere, kære Joyce,“ sagde Adelsheid og lagde sin Haand paa hendes Mund, „jeg kan godt indse, at du ikke kan blive her hos os efter den Behandling, du fik i Morges; men vis nu i det mindste, at du har tilgivet mig, ved at modtage denne lille Gave.“ Adelsheid tog et lille Guld op af Lommen og forsøgte at sætte en kostbar Ring paa Joyces Finger; men denne vilde ikke modtage den, hun mente, den passede ikke til hendes nye Stilling, „vil du endelig give mig noget,“ sagde hun, „saa køb en lille Broche til mig, den vil jeg sætte mere Pris paa, og giv mig din Kærlighed, at du altid kan staa for mig som i Aften.“

„Du skal staa, hvad du ønsker mig; jeg gemmer saa Ringen, indtil du vil tage mod den, kan jeg ellers ikke gøre noget for dig?“

„Onkel spiser tidligere Frokost end du og din Moder og Søster, jeg plejer altid at stænke Kaffe til ham og spise sammen med ham; vil du overtage dette for mig?“

„Jeg har været saa egentlig, at jeg slet ikke har lagt Mærke til, at Fader har spist alene. Du kan stole paa mig, Joyce, jeg skal nok spise Frokost med Fader. Hvor vilde jeg gerne ligne dig, sig mig, hvorledes skal jeg blive bedre?“

„Du kan intet selv gøre, kære Adelsheid,“ sagde Joyce glædesraalende over Kuffens Onkel, hvorved hun kunde saa Lejlighed til at vise hende hen til sin Fæst, „du kan tun bede Jesus om at give dig et nyt Hjerte, bede ham ved sin Bølligaand vise dig den rette Vej, og det er ikke mig, du skal ligne, men det er ham, der har sagt: „Lær af mig, thi jeg er sagsmodig og hjmng af Hjertet,“ ty til ham, naar der er noget, der trykker dig, og forsøg at leve dit Liv til hans Ære, saa vil du faa Lejlighed til at kunne være noget for din Fader, Moder og Søster, og jeg vil maatte blive glemt,“ tilføiede hun smilende ved Tanten om, at Fader og Datter bleve bragte nærmere til hinanden ved hendes Bortrejse.

De to unge Piger fik mere og mere Fortrolighed til hinanden; Joyce fortalte om sin Barndom, om sin Fader, om den lykkelige Tid, der nu var forbi, om Fru Caruth og hendes Søn, hvis Vegetammerat hun havde været, stent han var meget ældre end hun.

„Jeg har vist set baade Fru Caruth og hendes Søn; talder hans Moder ham ikke Alex? Han lodt vist meget af sin Moder, og hun af ham, Augusta mente, at ingen kunde sammenlignes med ham.“

Joyce syntes ikke om den Ophsning; hun tav et Øjeblik, derpaa spurgte hun: „Synes Major Caruth det samme om Augusta?“

„Han brød sig ikke om os unge; derimod var han Opmærksomheden selv mod de ældre Damer og Børnene.“

Joyces Ansigt opklarede sig et lykkeligt Smil, og hun fordybede sig atter i de glade Barndomsminde; men pludselig blev hun alvorlig og sagde med et Suk: „Nu ser jeg maatte ikke mere Major Caruth; da vi sidste Gang talte sammen, var jeg Frl. Millner, om tre Dage er jeg kun en Tjenestepige.“

„Joyce, du maa opgave din Plan,“ udbrød Adelsheid, „Fader vil savne dig, og jeg behøver dig til at vise mig den rette Vej; jeg skal nok faa Augusta paa min Side, hun er ikke saa egentlig, som hun lader, og staa vi to først sammen, vilde vi gøre et forenet Angreb paa Moder, som saa bliver nødt til at bøde sin haarde Villie; o, bliv her!“

„Nej, jeg kan ikke blive, men stulde den Tid komme, at I alle ønskede mig tilbage, eller hvis I nogeninde stulde trænge til min Hjælp, skal jeg med Glæde komme.“

Adelsheid maatte nøjes med dette Øfte; de stilles med gensidig Forsikring om fremtidigt Venstabs, og Joyce var saa glad og lykkelig, som hun ikke længe havde været. Hun talte Gub for dette Ulykligt midt i Sorgen og bad Herren om at lede Adelsheid til en levende Tro.

Det var Bestemmelsen, at Hr. Evans stulde komme hjem om Aftenen, før Joyce stulde rejse; men i Stedet for kom der et Telegram: „Toget forsinket, Uheld paa Linien, kommer i Morgen Eftermiddag.“

Joyce stulde rejse Klotten 9 om Morgenen, altsaa inden hendes Onkel kom hjem. Fru Evans værdigede hende ikke en Afstedsvisen, men sendte sin Bub, at naar hun var kommen i Tanker om, at hun havde handlet urigtigt, kunde hun skrive til hende. Augusta overvandt sig selv og stod tidlig op for sammen med Adelsheid at følge Joyce paa Vej. Sara stod og saa efter Vognen, saa længe hun kunde skimte den. Paa Stationen ventede Fru Caruths Pige paa Joyce for at ledsage hende til Springfield.

Sin Beslutning og Løfte tro om at være noget for sin Fader, afflog Adelsheid at køre ud med sin Moder og Søster, hvorimod hun henad Eftermiddagen gik til Stationen for at tage imod sin Fader. Denne blev meget overrasket, da han fra Rupevinduet saa Adelsheids smukke Ansigt gløende af glad Forventning; han satte dog ikke hendes Navnærelse i Forbindelse med sin egen Antomst, før hun

glad udbrød: „Velkommen hjem, Fader! det glæder mig at se dig igen! Jeg har Hilsen til dig fra Kusine Joyce.“

„Er Joyce rejst? jeg troede, at I kunde have formaaret hende til at blive, til jeg kom hjem. Stulde virkelig min Søsters eneste Barn forlade Eremitagen paa den Maade?“

„Hun kunde ikke blive, Fader. Jeg har søgt at overtale hende, men forgæves; tun beslager jeg, at jeg ikke har været venlig mod hende; men nu ere vi Venner. Egentlig forstaa jeg godt, at Joyce vilde rejse, hun kunde ikke blive,“ og derpaa fortalte Adelsheid sin Fader om Joyces Høvelsødag, ikke alene Skyggesiderne fra om Morgenen, men ogsaa Udsiderne, om de mange Breve fra Welton, om Fru Caruths kærlige Omsorg for hende og om det Venstabs, der var sluttet mellem dem, og som bandt dem nærmere til hinanden, end Slægtskabet havde gjort. Adelsheid sluttede med at ønske, at hun lignede sin Kusine mere og dermed ogsaa den Fæst, Joyce havde vist hende hen til. Joyces Høvelsødag blev et Vendepunkt i Adelsheids Liv; hun, den stolte, hovmodige, egentlige unge Pige kom til at se ind i sit Hjerte, og hvad saa hun der? Kun Synd; hele hendes Adfærd særlig mod Joyce stod for hende; men hun saa ogsaa den Refærdighed og Kærlighed, der kunde dække over og skjule al hendes Synd.

Næste Morgen søgte Hr. Evans, at nu vilde han komme til at faa Joyce, naar han ganske alene stulde indtage sin Frokost; han vidste jo ikke, at der allerede ved Frokostbordet sad en kærlig Datter og ventede paa ham med det inderligste Ønske om at kunne glæde ham. Adelsheid gik sin Fader i Møde og kyssede ham; det var saa overraskende for Hr. Evans, at møde Kærlighed hos sine Børn, at han et Øjeblik var stum af Forbavselse og Glæde. „Jeg ventede ikke at se dig her,“ sagde han endelig.

„Du havde heller ingen Grund dertil, thi du har aldrig maattet noget til Kærlighed fra min Side; men nu vil jeg forsøge at være en bedre Datter; hvis jeg bliver, hvad jeg gerne vil være, saa husk, at det er Joyces Bæst, hun har vist mig Vejen hen til min Fæst, hos hvem jeg kan faa Kraft til at leve mit Liv til hans Ære. Joyce har bedt mig om at indtage hendes Plads ved dit Frokostbord, og jeg har lovet hende, at du ikke skal spise alene mere.“

5. Kap. 1.

Joyce naaede Springfield Station henad Kl. 3 om Eftermiddagen. Fru Caruths Pige vendte straks tilbage; men før hun rejste, saa hun Joyce installeret i en magelig Vogn, der var kommen for at hente hende; de to smaa Piger, som stulde staa under Joyces Opsigt, vare førte med, de længtes efter at se deres nye Bonne, forklarede Kuffen. „Fru Rofs vilde tun betro dem til mig, derfor maatte jeg køre hertil. Deres Bagage kommer bagester.“ Joyce sagde Farvel til sin Vedsager og sendte mange Hilsener til Fru Caruth; derpaa steg hun ind i Vognen, hvor hendes to Protegeer ventede paa hende. „Kom tun ind,“ udbrød den ældre, „vi vilde saa gerne se Dem, derfor gav Moder og Lov til at køre med; jeg hedder Marie, Faders Molly“ bliver jeg egentlig kaldt for, og det er min Søster Alice; hun vender Hovedet bort og er lidt bange; ellers er hun saa venlig mod fremmede. De bliver nok gode Venner med hende, for Moder har sagt, at vi skulle være gode mod Dem og ikke gøre Dem bedrøvet, fordi De herved har Fader eller Moder.“

Ved disse Ord fik Joyce Taarer i Øjnene, hvad Barndomsstrals bemærkede.

„Lad mig kyssede Deres Taarer bort, som Moder gør ved mine. De maa ikke være bedrøvet.“ Den lille Pige blev ved at smile, indtil hun ogsaa fik Joyce til at smile.

Joyce saa, at Naturen i Springfield var smukkere end omkring Eremitagen; der var udfraktede Stove og bølgenede Marker. Hun indaandede i fulde Drag Naturens Friskhed og Luftens balsamiske Duft, medens Marie ugenert talte videre, indtil de naaede Hjemmet. Her blev hun modtaget af en ældre, meget værdig Kvinde, som præsenterede sig selv som Husholderessen, Madam Powell; hun førte Joyce op paa første Sal til hendes Værelse; ved Siden deraf var Børnebærelset, hvor enhver Ting vidnede om en kærlig, omhyggelig Moders Omhu. Husholderessen bad Joyce komme ned og drikke The. Kuffertene vare komne, saa at Joyce kunde stikke Dragt; ved at tænke paa sin nye Stilling tog hun et af de Fortæller frem, som Sara havde straget saa omhyggeligt, og over hvilke hun havde udgibt mange Taarer; derpaa gik hun ned med et glædesraalende Ansigt, en Genfejning af hendes Hjerte.

Madam Powell fortalte Joyce, at Hr. og Fru Rofs vare bortrejste den Dag, og at hun havde faaet Ordre til at modtage hende og tage sig af hende. „Det var venligt af Fru Rofs at overlade mig i saa gode Hænder,“ sagde Joyce smilende.

Madam Powell havde sin Frues fulde Fortrolighed; derfor vidste hun ogsaa, at Joyce var vant til at blive betjent i Stedet for at tjene, at hun kunde have fundet et Hjem hos Fru Caruth, men hun valgte at tjene sit Brød fremfor at være afhængig af andre, og Fru Rofs billige hendes Optreden og havde lovet sig selv, at Joyce i Stedet for det Hjem, hun havde nægtet at tage imod, stulde finde et hos hende.

Joyce søgte sig ikke fremmed; det var for hende, som om hun havde Sara ved sin Side, medens hun talte med Madam Powell, der viste hende om i Huset og Haven, saa at intet var ukendt for hende, naar hun næste Dag stulde begynde sin nye Gerning. Hun talte herten, fordi han havde ført hende dertil, og hun bad ham lægge sin Velsignelse i hendes Gerning, at den kunde blive til hans Ære og til Gavn for hende selv. Næste Morgen stod hun tidlig op og klædte Børnene paa; Alice havde overbundet sin Fregl og kom Joyce saa glad i Møde, at denne søgte sig vel tilmode, om det ogsaa var hos fremmede. Hun var just begyndt paa at fortælle en Historie, da Fru Rofs kom ind og bød hende Velkommen; Marie og Alice glemte adledes at faa Slutningen af Historien, de løb deres Moder i Møde og flungede sig fast til hende.

I Løbet af tre Maanedre stred Joyce kun ganske korte Breve til sin Onkel, Adelsheid og Sara Keene; hun vilde

ikke fortælle noget om sin nye Stilling, før hun havde faaet Høvelsødag og rigtig funde bedemme om hun havde handlet ret ved at foretage dette Strid; først da stred hun det første, lange Brev til Sara:

„Kære Sara!“

Nu efter tre Maanedres Forløb kan jeg sige, at jeg er glad ved at være her; alle ere saa venlige imod mig, og Børnene saa søde, at det er en Glæde at virke her, og du kan tro, jeg arbejder, jeg forsøger at gøre mig fortjent til hver Øre; hvad jeg er mest glad ved er, at Fru Rofs er tilfreds med mig; hun sagde i Saar, at hun glædede sig over, at Børnene havde lært at holde af mig, og gav mig derpaa min Løn; hvor sølte jeg mig ikke glad, det var det første, som jeg havde fortjent.

Jeg kan ikke bruge hele Dagen til at klæde Børnene paa og have Opsigt med dem, thi de ere saa artige; derfor har jeg begyndt at undervise dem ganske lidt, lære dem Begreber og forskellige smaa Haandarbejder og ved lærerige Samtaler at bevare de mange Spørgsmaal, Børn komme med. Fru Rofs har ubtalt sin Glæde derved: „De lærer tidlig Børnene at holde af Undervisning ved at tage lidt efter lidt og gøre det saa tiltværende og fængslende som muligt for dem; hvor har De dog lært den udmærkede praktiske Maade?“ „Jeg har lært den i Welton Skole,“ sagde jeg. „Børnene der ere fattige og have tun ringe Tid og Lejlighed, hvorfor Tiden og Kundskaberne maa gøres saa frugtbringende som mulig; hvis min Undervisnings-Metode er noget værd, skylder jeg min Fader den, jeg søger tun derved at efterligne ham.“ Mine Øjne fyltedes med Taarer, jeg kunde ikke holde Taarerne tilbage, naar jeg tænkte paa alt, hvad jeg skylder min Fader.

„Glad ikke, Joyce,“ sagde Fru Rofs, „jeg forstaaer saa godt Deres Sorg og tager inderlig Del i den; det maa være svært for Dem at se tilbage paa Fortiden og den Tid, da Deres Fader levede; jeg har hørt ham omtale som en nidter, troende Præst, effet af baade høje og lave. Fra nu af skal De være mine Børns Lærerinde.“

Jeg føler mig saa lykkelig, thi at tjene her er det samme som ikke at tjene, og det er dog langt bedre selv at forjæne sit Brød end være afhængig af andre. Jeg kan ikke takke Gub nok for alt det gode, han gør mig, om han ogsaa fører mig ad underlige Veje, om end ej ad min Vej, om end ej ad din Vej, saa dog ad sin egen, Vorherre ved Raad.

Jeg har nu saa længe været vant til at blive kaldt ved Fornavn, at det er helt underligt for mig, at baade Fru Rofs og Tjenestefolkene kalde mig Frl. Millner.

Naar Onkel og Tante og mine Kusiner komme hjem, giv saa Adelsheid mit Brev; jeg er vis paa, at baade hun og Onkel vilde glæde sig over det. Om saa Dage kommer her saa mange Jagstremmede; før var jeg bange for, at nogen stulde lende mig, men nu ved jeg, at jeg som Lærerinde vil blive behandlet med Agtelse. Jeg stammer mig ikke ved at have været „tun en Tjenestepige.“

Hvor ofte Sara græd, medens hun læste dette Brev, og hvor stolt hun var over, at hendes Joyce saaledes kunde arbejde sig op, kan lettere tænkes end beskrives.

6. Kapitel.

Da Fru Caruth tilbød Joyce Millner et Hjem paa Birtegaarden, var det egentlig med en vis Betyrning; men paa den anden Side kunde hun ikke handle anderledes mod sin gamle Vens Datter. Hendes eneste Søn var borte, men ved Tiden kom han jo tilbage. Joyce havde været hans Yndling og Vegetammerat som Barn; vel var hun en selvstændig, ung Pige, men Alex var herre til Birtegaarden, og Joyce var hans Formynders fattige Datter. Derfor var hun lidt angstelig for, at det gamle Venstabs stulde blive fornet; hun vilde helst have, at han stulde have fundet sig en Husfru, før han og Joyce møbtes. Alex var Soldat med Liv og Sjæl, og hans Blikt gik frem for alt; han var tun lidt hjemme, og hans Moder var stolt over at se sin Søns Navn paa Værelseslisten. For Tiden havde han faaet Orlov, og hun glædede sig, til han kom hjem, saa at de kunde tilbringe Jule sammen; hun lagde saa mange Planer for Fremtiden, hvilke Venner der stulde komme, og hvilke Ture der stulde foretages.

Først i December kom han hjem. Fru Caruth syntes, han saa alvorligere og strengere ud end før. „Hvor det er godt, at du er alene til at byde mig Velkommen; jeg var bange for, at her stulde være fremmede, naar du ikke vidste, hvornaar jeg kom hjem. Jeg var lige ved selv at tage min Ven, Kaptajn Dyson, med mig hjem; du ved, jeg har omtalt ham i mine Breve; men han vilde først komme lidt senere; jeg tænker, at det var af Hensyn til dig, at vi kunde være uforstyrrede de første Dage.“

„Han skal være velkommen for din Skyld, Alex. Ja, vi have meget at tale om; Buktler længes ogsaa efter at træde i Forretningsforbindelse med dig.“

„Kære Moder, du maa ikke minde mig om mit Ansvar som Gudssejer før 24 Timer efter min Hjemkomst. Jeg har bilst paa Buktler og lovet at komme til ham i Overmorgen; indtil da tilhører Tiden min Moder.“

Efter Middagen bad Major Caruth sin Moder fortælle alle Entelighederne ved hans Formynder, Pastor Millners Død; Fru Caruth oplybte hans Onkel, og Alex spurgte derpaa: „Hvor er hans lille Datter, Joyce?“ „Du glemmer, Alex, at Joyce nu er 21 Aar; hendes Onkel, Hr. Evans, har taget hende hjem til sig. Kan du ikke huske Familien Evans, som vi traf i Mentona? alle synes jo om ham, thi han er en fint bannet Mand, og hans Husfru bliver tun taalt for hans Skyld eller maatte for sin Rigdoms Skyld.“

„Saa min lille Joyce, min Vegetammerat, som jeg holdt saa meget af, medens hun var Barn, er i Huset hos denne pengestolte, hovmodige Kvinde? Har du for nylig hørt fra hende? hvorledes mon hun har det der?“

Fru Caruth kunde tun svare overensstemmende med Sandheden: „Joyce var meget ulykkelig paa Eremitagen; Hr. Evans holdt meget af sin Niece, men han var jo ikke Herre i sit eget Hus og maatte rette sig efter sin Husfru.“

Joyce blev derfor led af at være der og stred til mig for at faa en anbefaling, at hun kunde søge en Plads.“

„En Plads? har virkelig Joyce Millner tænkt derpaa? saa er hun vel bleven Lærerinde?“

„Nej, Alex, Joyce mente ikke, hun var dygtig nok dertil; Folk stille saa store Forbringere nutildsags, og selv om Joyce har faaet en omhyggelig Opdragelse og Udbannelse, havde hun jo ingen anbefaling for sin Dygtighed i den Retning; derfor søgte hun Plads som Bonne for to smaa søde Børn.“

„Mener du som Børnepige? hvad har du gjort for vor gamle Vens Datter?“ spurgte Major Caruth; Tønen, hvori han talte, var temmelig rolig, medens hans Ansigt forraabte en dyb Sorg.

„Jeg stred til Joyce og tilbød hende et Hjem her; du skal se, jeg har klædet til mit Brev og hendes Svær derpaa; hun havde derved Lejlighed til at vælge, men hun foretrak at være uafhængig, selv om Hjemmet blev hende tilbudt paa Birtegaarden. Det gør mig ondt at tænke paa Joyce som Tjenestepige, og dog synes jeg, det er beundringsværdigt af hende ikke at flamme sig ved en saadan Stilling, man faar Agtelse for hende!“

Major Caruth tog Brevene og læste dem; under Læsningen udtrykte hans Ansigt stor Utrothed, hvad hans Moder straks bemærkede. „Tror du ikke, jeg har stredt venligt nok og gjort, hvad jeg kunde?“ spurgte hun efter en Pause.

„Det tvivler jeg ikke om, Moder, tun synes jeg ikke, du burde have standset der. Jeg kan godt indse, at Joyce er for stolt til at modtage noget af nogen uden at gøre noget til Gengæld. Du stulde have foreslået hende, at du var saa alene, at du gerne vilde have nogen til Selskab, sagt hende, at din gamle Vens Datter vilde være det behageligste Selskab for dig; paa den Maade havde du nok faaet hende til at tage mod det Hjem, du egentlig tilbød hende.“

„Det stulde jeg have gjort, Alex, men nu er det for sent; desuden tror jeg, Joyce ikke har valgt saa daarligt; den Dame, hun er hos, er saa venlig og forekommende mod hende, hun tager meget Hensyn til hende, og da hun lagde Mærke til, at hun havde udmærkede Evner til at undervise, antog hun hende efter tre Maanedres Forløb som Lærerinde, saa at hun nu beklæder en Stilling, der ingenlunde er under hendes Værdighed.“

„Hos hvem opholder hun sig?“

„Joyce har bedt mig ikke at omtale Navnet paa det Herstabs, hun er hos, ej heller sine nøis, hvor det er; endnu er jeg bundet ved mit Løfte, men hvis du ønsker det, vil jeg skrive til hende om at blive løst deraf.“

„Nej, det skal du ikke, Moder, du skal tale med mig i Stedet for at spilde de første Timer, vi ere sammen, med at skrive.“ Ligesom Major Caruth nu ikke brød sig om at høre mere om Joyce, brejede han Samtalen hen paa ganske andre Emner. I Samtalens Løb bemærkede han: „Efter Aftale kommer Kaptajn Dyson hertil paa Fredag Aften. Indtil da skal jeg have truffet Aftale med Buktler og set mig om paa Gøbet, hvilke Forandringer og Forbedringer der ere foretagne under min Fraværelse. Dyson har taget sin Afsked og trækker sig tilbage til Privatlivet.“

„Jeg saa ogsaa gerne, at du traf dig tilbage, Alex, jeg mener dermed, at du stulde gifte dig.“

„Maatte jeg vil se mig om efter en ung Pige, som er værdig til at være din Datter, og naar jeg har fundet hende —“

7. Kapitel.

Joyce havde fortalt sine Venner og Slægtninge paa Eremitagen om sin nye Stilling og den Agtelse, hun blev behandlet med. „Det lyder næsten utroligt,“ stred hun, „men nu har jeg fuldstændig fundet et Hjem her i Springfield. Hr. og Fru Rofs behandle mig som deres Pige, og jeg har deres fulde Fortrolighed og Børnenes Kærlighed; naar jeg gaar en Tur og er længe borte, løbe de mig i Møde, flungede sig op til mig og kapper om, hvem der holder mest af mig. Jeg havde aldrig troet, at jeg stulde blive saa lykkelig igen, som jeg nu er. Hvor er det godt at kunne være nyttig, at have en Plads at udfylde og en Gerning at virke i til Herrens Ære og Glæde for andre.“

Joyce stod i Brevveksling med tre af Beboerne paa Eremitagen, Hr. Evans, Adelsheid og Sara Keene; Adelsheid fortalte sin Moder om Joyces Lykke og den Stilling, hun havde opnaaet. „Og,“ tilføiede hun dristigt, „jeg vilde saa gerne have Lov til at indbyde hende til at tilbringe Jule hos os og sige, at vi vilde forsøge at gøre hende lykkeligere end før.“

„Du skal ikke gøre noget i den Retning,“ sagde Fru Evans skarpt, „hun har selv valgt at forlade os, vil hun nu komme tilbage, skal hun bede, ikke jeg.“

„Vi vare ikke venlige mod hende, da hun var her; jeg tror, vi indse det nu,“ sagde Adelsheid med et Blik paa Augusta, „hvis vi kunde gøre det stete uflet, vilde vi handle anderledes. Vil du ikke indbyde Joyce, er jeg vis paa, at hendes Veninde, Fru Caruth paa Birtegaarden, vil det; hendes Onkel var jo at formaa Joyce til at tage mod hendes Tilbud om et Hjem; Joyce har Venner nok, der ville tænke paa hende i Jule.“

„Jeg tror virkelig, at I allesammen ere som fortryllede af Joyce, efter at hun er rejst; medens hun var her, var der ingen, der brød sig om hende. Det var da ikke vor Skyld, at hendes Fader døde og ikke efterlod hende noget,“ sagde Fru Evans.

„Men det var vor Skyld, at hun ikke kunde søle sig hjemme her,“ sagde Augusta, „hendes nuværende Lykke over at have fundet et Hjem vidner mod os; thi hun hører jo bog til vor Familie.“

Denne Augustas Bemærkning gjorde mere Birkning paa Fru Evans end Adelsheids Overtaleses-Kunst, hun begyndte at overveje, hvor uvenlig og stolt hun havde været lige overfor Joyce og tænkte at bøde lidt derpaa ved nogle Dage senere at sige til Adelsheid: „Du maa gerne indbyde Joyce til at tilbringe Jule hos os; men du maa ikke hende hende nogen Hilsen fra mig.“

(Sluttet.)